

Σοδειές του κέρδους (Cash Crop\$)

Πολυτέλεια για τους πλούσιους, θάνατος για τους φτωχούς

Ως σοδειά του κέρδους ορίζεται "οποιοδήποτε προϊόν πολυτέλειας καλλιεργείται σε ένα έθνος του τρίτου κόσμου και εξάγεται σε ένα έθνος του πρώτου κόσμου". Αυτά είναι τα προϊόντα της πείνας και της οικολογικής καταστροφής. **Ο καφές, το ζαχαροκάλαμο, το τσάι, το κακάο, η σάρκα αγελάδων, και οι μπανάνες** αποτελούν τις βασικές σοδειές κέρδους, εν τούτοις όλες οι σοδειές που καλλιεργούνται για εξαγωγή από τις χώρες που δεν ταΐζουν τους πληθυσμούς τους δίκαια θεωρούνται σοδειές κέρδους (δηλ. βαμβάκι, καουτσούκ(λάστιχο), ανανάδες, και όλα τα άλλα τροπικά φρούτα). Φαίνεται σαν μια προφανής αλήθεια ότι οι χώρες του τρίτου κόσμου θα έπρεπε να παράγουν τρόφιμα προκειμένου να ταΐσουν τους ανθρώπους που λιμοκτονούν στις αντίστοιχες πατρίδες τους, και όχι να παρέχουν στις υπερ-τρεφόμενες χώρες της Δύσης προϊόντα πολυτέλειας.

Να η βάση του προβλήματος: Πολλά έθνη που παράγουν σοδειές κέρδους είχαν κατακτηθεί εκατοντάδες χρόνια πριν για να χρησιμεύσουν ως οι πρώτες παγκόσμιες αποικίες. Αυτές οι φυλετικές κοινωνίες χρησιμοποιήθηκαν αμέσως από τους λευκούς αποίκους με αμέτρητους τρόπους. Κατ' αρχήν, οι "αποικιοκράτες" χρησιμοποίησαν βία για να πάρουν το πιο εύφορο έδαφος για τον εαυτό τους - αυτό επρόκειτο να γίνει το έδαφος για τις σοδειές κέρδους.

Επιπλέον, αυτές οι πράξεις απληστίας οδήγησαν σε περιπτώσεις υποσιτισμού μεταξύ των ντόπιων, οδηγώντας τους να κάνουν περισσότερα παιδιά. Υπολογίζεται ότι σε τέτοια έθνη, για να εξασφαλιστεί ότι ένα αγόρι θα ζήσει ως την ενηλικίωση, οι οικογένειες πρέπει να κάνουν έξι απογόνους. Ο υπερπληθυσμός οδηγεί έτσι, και συμβάλλει στον κύκλο της πείνας.

Αγοράζοντας τις σοδειές κέρδους συμβάλλουμε στην πείνα του τρίτου κόσμου: Οι πολυεθνικές εταιρίες αγοράζουν το μεγαλύτερο μέρος του καλλιεργήσιμου εδάφους από την κυβέρνηση. Άλλα εδάφη που δεν είναι για πώληση και καλλιεργούνται με τα βασικά τρόφιμα μπορεί κατόπιν να υποστούν επίθεση (μερικές φορές με πολύ κυριολεκτική έννοια). Στους τοπικούς αγρότες προσφέρονται επιχορηγήσεις από την κυβέρνηση της χώρας του τρίτου κόσμου, οι οποίοι μόλις και μετά βίας μπορούν να επιβιώσουν χωρίς την αποδοχή τέτοιων προσφορών. Η κυβέρνηση τους εξαναγκάζει να καλλιεργήσουν τις σοδειές του κέρδους κρυβόμενη πίσω από την αξίωση ότι θέλει να προωθήσει την εθνική ευημερία, αλλά η διαφθορά συχνά εξασφαλίζει ότι αυτό δεν συμβαίνει ποτέ. Κατά περιόδους, χρησιμοποιείται βία για "να πείσουν" τους αγρότες, μερικές φορές με το κάψιμο των χωραφιών (όπως συχνά γίνεται στην παραγωγή ναρκωτικών).

Πάρτε για παράδειγμα το Περού:

το 1970 καλλιεργήθηκαν: 852.000 εκτάρια δημητριακών, όπως το σιτάρι, το ρύζι, και το καλαμπόκι.

Το 1980: 821,000,
και το 1990: 745,000.

Στη διάρκεια αυτού του χρονικού διαστήματος των 20 ετών, η παραγωγή καφέ στα εκτάρια που καλλιεργήθηκαν ήταν:

το 1970: 119.000 εκτάρια (1 εκτάριο=10 στρέμματα)
το 1980: 140.000
και το 1990: 164,000.

Η παραγωγή κακάου

το 1970 ανήλθε σε: 4.000 εκτάρια
το 1980: 9.000
και το 1990: 21,000.

Όλες οι άλλες σοδειές κέρδους στο Περού ακολούθησαν το ίδιο σχέδιο.

Δύο άλλες συγκρίσεις που είναι ενδιαφέρουσες είναι τα ποσοστά της απαραίτητης καθημερινής θερμιδικής πρόσληψης ανά άτομο στις ΗΠΑ και στο Περού.

Στις ΗΠΑ το 1970, η μέση θερμιδική πρόσληψη ήταν: 131% του απαραίτητου ποσού,
το 1980: 138% του απαραίτητου ποσού
και το 1990 η πρόσληψη ήταν: 150% του απαραίτητου ποσού.

Η πρόσληψη στο Περού είναι η ακόλουθη:

το 1970: 108%
το 1980: 99%
και το 1990: 96%.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο αριθμός 96% είναι παραπλανητικός επειδή τα πλούσια άτομα στο Περού καταναλώνουν περισσότερο από 100% του μεριδίου τους, έτσι εκείνοι που δεν είναι πλούσιοι καταναλώνουν αρκετά λιγότερο από το 96% αυτού που χρειάζονται για να είναι υγιείς.

Οι Αιθίοπες το 1990 κατανάλωναν μόνο το 70% αυτού που χρειάζονταν, ενώ παρήγαγαν 79.000 μετρικούς τόνους μπανάνες για εξαγωγή στις καλά-τρεφόμενες χώρες. Όλες οι χώρες που λιμοκτονούν έχουν το ίδιο πρόβλημα: αυξάνονται τα προϊόντα πολυτέλειας που εξάγονται στα πλούσια έθνη, ενώ οι άνθρωποι στη χώρα λιμοκτονούν από την έλλειψη των βασικών, πρωτευόντων τροφίμων.

Τι μπορούμε να κάνουμε για αυτήν την αδικία: Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τους νόμους της προσφοράς και της ζήτησης προς όφελος μας. Εάν οι άνθρωποι δεν αγοράζουν τα προϊόντα που εξάγονται από τις πεινασμένες χώρες, το κίνητρο του κέρδους εξαλείφεται και τέτοια προϊόντα πολυτέλειας δεν θα παραχθούν. Εάν δεν αγοράσουμε πλέον τις σοδειές κέρδους, οι παραγωγοί θα αναγκαστούν να κοιτάξουν τις απαιτήσεις στην ντόπια αγορά της χώρας του τρίτου κόσμου. Έτσι εκείνοι που στερούνται την επαρκή διατροφή θα είναι σε θέση να καταβάλουν λογικές τιμές για τα αναγκαία βασικά τρόφιμα.

Tourism now is a kind of cash crop. Large sections of the industry look to turn countries and communities into quick-fix commodities and parcel them out while they're still 'unspoiled'. A rapacious search for new destinations with the same ingredients means that when one destination is 'overdeveloped' the market is poised to move on, without rebuilding the ecosystems they've destroyed or even learning from their mistakes. Today you can book a beach holiday in dozens of countries of the South – and have pretty much the same experience. The package industry, with its experience of what sells, tries to strike a balance between sanitizing and de-culturing the South. We're left buying a moveable cliché.